

АТЕИСТИ
СРБИЈЕ

МИНИСТРУ ПРОСВЕТЕ ЖАРКУ ОБРАДОВИЋУ

Обраћамо Вам се у вези са спорним текстом из уџбеника за Веронауку (прво поглавље), за први разред средње школе. Спорна „лекција“, да је тако назовемо, системски и тенденциозно вређа грађане Србије који не верују или одбијају да прате било коју верску деноминацију.

У свету, а и код нас, можете их препознати под именом атеисти, антитеисти, секуларни хуманисти... Како је могуће да у једној секуларној институцији, као што би требало да је институција школства, можемо да имамо очигледну дискриминацију оних грађана који своје ставове о свету заснивају на ставовима логике, рационализма и науке (што је рејон просветитељства), дозвољавајући да се намећу очигледно малициозни и тенденциозни ставови и омаловажава интелект, у овом случају ученика (деце)? Докле ће Министарство допуштати овакву грубу индоктринацију?

Из уџбеника за веронауку, први разред средње школе, прво поглавље:

Атеизам

„Атеизам (грч. αθεος - онај који негира Бога), као феномен савременог света, не побија чињеницу да Бог постоји зато што атеизам није одсуство сваког појма о Богу. Пре би се рекло да је атеизам неприхватање једног конкретног Бога у кога верује околина у којој се тај атеизам развија, него што је он неверовање у Бога. Тачније, атеизам је борба против Бога. Иначе, како неко може нешто да одбацује и негира ако претходно није констатовао да постоји? Другим речима, атеизам не жели управо једног конкретног Бога и неће да зна за њега, што не значи да Бог не постоји по себи и да атеисти не верују ни у каквог Бога.

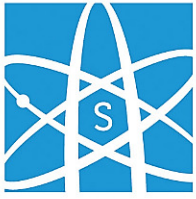
Бог за атеисте не постоји зато што они не желе да он постоји за њих. Идентификовање некога или нечега, као постојећег за нас, претпоставља нашу слободу, тј. претпоставља да и ми желимо да тај неко за нас постоји. Објективно постојање некога још не значи да он постоји и за нас, јер ми можемо и да не желимо да неко постоји за нас, што иначе изражавамо (кад некога не желимо) речима: „За мене ти не постојиш“. То не значи да он заиста не постоји по себи и за друге, макар ми и не хтели да он постоји. Он не постоји за нас, али постоји по себи и постоји за друге. Слично је и са постојањем Бога. Но, како је то могуће да Бог постоји, али да за неке људе не постоји, видећемо касније.“

Задивљујуће је како је неко у пасусу који се протеже на пола стране успео да напише оволико неистина. При томе, та група аутора има префикс „др“ испред свог имена. Кад су у питању озбиљне науке, поменути префикс значи да је тај неко докторирао и та чињеница има неку тежину. Очигледно да тзв. „Богословски факултет“ дели дипломе на основу тога да ли неко „верује исправно“, на основу „догматске ваљаности“, а не на основу објективних чињеница и доказа. Неко заиста образован не би себи могао да дозволи да напише овакав чланак.

У вези са горенаведеним пасусом, удружење грађана „Атеисти Србије“ износи следеће корекције неистинитих и произвољних навода групе аутора спорног уџбеника:

1. Реч αθεος не значи „онај који негира Бога“, већ „онај који је без бога“, што би био најбуквалнији превод. С обзиром на то да су аутори завршили православну богословију, очекивало би се да добро познају грчки језик, што на самом почетку буди сумњу да се наведене неистине нису ту нашле случајно.

2. Атеизам није никакав „феномен“. То је животни став, начин гледања на свет.

**ATEISTI
SRBIJE**

3. Атеизам није савремена појава, тј. „*феномен савременог света*“. Атеисте можете наћи међу филозофима античке Грчке (Епикур, Дијагора итд.), као и у древној Индији. Штавише, и Библија експлицитно помиње „*оне који не верују у Бога*“ (Псалом 53:1), што значи да атеизам свакако није млађи од хришћанства.

4. Атеизам није „*неприхватање једног конкретног Бога*“, него неприхватање сваког бога и свих других ирационалних, непроверених и ненаучних тврдњи. За атеисту су сви богови подједнако невалидни.

5. Атеизам није „*борба против Бога*“, већ став да бог/богови не постоје. Не можете се борити против некога за кога сматрате да не постоји. Да ли се и људи који не верују у духове боре против духова, или просто живе са ставом да духови не постоје?

6. Реченица „*Иначе, како неко може нешто да одбацује и негира ако претходно није констатовао да постоји?*“ лишена је елементарне логике. Ако констатујемо да неки ентитет постоји, онда не можемо да исти одбацујемо и негирамо (у смислу егзистенције тог ентитета). Супротно томе, ако неки ентитет не постоји, онда можемо и морамо да одбацимо и негирамо постојање тог ентитета. Другим речима, логички је неоправдано и неутемељено да прво констатујемо да неки ентитет постоји, а да га након тога одбацимо и негирамо. Атеисти одбацују и негирају постојање свих богова који су предмет штовања у оквиру данас постојећих религија или су то били током целокупне људске историје.

7. То што атеисти не верују у бога не значи да бог не постоји, али исто тако то што верници верују у бога не значи да бог постоји.

8. Није тачно да „*Бог за атеисте не постоји зато што они не желе да он постоји за њих*“. Сасвим супротно: бог за атеисте не постоји зато што не постоје докази за његово постојање. Атеисти, пре свега, захтевају доказе пре него што било шта прихвате као истинито, укључујући ту и бога/богове и религијске догме.

9. Можемо да „*ми желимо да тај неко за нас постоји*“ колико год хоћемо, јер жеље су једно, а објективна стварност друго. Став да наше жеље и тежње мењају реални свет је апсолутно неоснована, ирационална и инфантилна.

10. „*...како је то могуће да Бог постоји, али да за неке људе не постоји*“ – чини се да аутори у потпуности прибегавају солипсизму и негирању постојања објективне стварности. Постојање/непостојање нечега је потпуно објективна ствар, независна од нашег убеђења. Ако нешто/неко постоји, а одређена особа живи са ставом да то није тачно, то се зове игнорисање. Ако нешто/неко не постоји, а особа живи са ставом да постоји, то се зове самообмана. Наш став ни на који начин не мења физичку реалност.

Сукоб атеизма и религије је у овом оквиру тотално апсурдан и очигледно је да аутори на овај начин избегавају да дају ученицима објашњење тога шта је атеизам и зашто људи постају атеисти. То је, наравно, њихово право. Међутим, изношење лажних о атеизму и атеистима није. То је, уосталом, у потпуној супротности са самом суштином просвете. Због тога сматрамо да за књигу и/или предмет у коме ће се од ученика нешто крити или дискредитовати лажима нема места у школама.

Коначно, због овог тенденциозног текста, лишеног било какве објективности и логике, који се нашао у школском уџбенику, Удружење „Атеисти Србије“ упућује следећа питања министру просвете:

Да ли овај уџбеник има одобрење министра просвете Жарка Обрадовића?

Ако уџбеник има благослов Синода да ли то значи да су наведени ставови у њему истинити?